

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 461/2015-33

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. septembra 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Michalom Sklenárom, advokátska kancelária, Obchodná 7, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 1, 2, 3 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 8 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na obhajobu zaručeného v čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 5 Tpo 36/2014 z 23. októbra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. decembra 2014 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 1, 2, 3 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 8 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na obhajobu zaručeného v čl. 50 ods. 3 ústavy, práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Tpo 36/2014 z 23. októbra 2014.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľovi bolo uznesením vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, Národnej kriminálnej agentúry, národnej jednotky finančnej polície, expozitúry Západ (ďalej len „vyšetrovateľ“) pod ČVS: PPZ-99/NKA-FP-YA-2013 z 3. októbra 2014 vznesené obvinenie za zločin poškodzovania veriteľa spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 a § 239 ods. 1 písm. a) a ods. 5 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“).

V tejto trestnej veci bol sťažovateľ uznesením Okresného súdu Skalica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. Tp 14/2014 z 5. októbra 2014 vzatý do väzby z dôvodu uvedeného v § 71 ods. 1 písm. b) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) s určením začiatku plynutia lehoty väzby od 6:00 h 2. októbra 2014.

Proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej krajský súd napadnutým uznesením sp. zn. 5 Tpo 36/2014 z 23. októbra 2013 rozhodol tak, že prvostupňové rozhodnutie zrušil a sám podľa § 72 ods. 2 Trestného poriadku vzal sťažovateľa do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku s určením

začiatku jej plynutia od 6:00 h 2. októbra 2014 a súčasne krajský súd návrh sťažovateľa podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku na nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka zamietol.

Podľa názoru sťažovateľa sa krajský súd v napadnutom uznesení sp. zn. 5 Tpo 36/2014 z 23. októbra 2014 ústavne konformným spôsobom „nevysporiadal s nasledovnými skutočnosťami:

- a) s nezákonnosťou zadržania mojej osoby ako obvineného,
- b) s absenciou formálnych a materiálnych dôvodov väzby,
- c) arbitrárnosťou uznesenia o vznesení obvinenia i arbitrárnosťou uznesenia o vzatí obvineného do väzby,
- d) s prekročením zákonnej 48 hod. lehoty na zadržanie.“.

Ako sťažovateľ uvádza, 2. októbra 2014 bol zadržaný „z dôvodu vyšetrovateľom deklarovanej existencie dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku... Tieto dôvody väzby však neboli nikde konkretizované a nebol som s nimi v rozpore so zákonom ani aj ani môj obhajca oboznámený pri mojom zadržaní (porušenie § 85 ods. 4 Tr. poriadku)...

Z návrhu prokurátora na vzatie obvinených... do väzby zo dňa 3. 10. 2014 vyplýva, že existuje jeden jediný dôvod na ich vzatie do väzby a to ich údajné ovplyvňovanie svedka [REDAKOVANÉ] v minulosti.

Dňa 2. 10. 2014 bol [REDAKOVANÉ] zadržaný a následne aj vypočutý ako podozrivý z trestného činu poškodzovania veriteľa, pričom vo svojej výpovedi neuvádza, že by som na neho mal v minulosti pôsobiť, prípadne ho ovplyvňovať.

Dňa 3. 10. 2014 bol [REDAKOVANÉ] vypočutý v postavení svedka... potom ako bol... zo zadržania vyšetrovateľom prepustený... už... uviedol, že som ho mal ovplyvňovať v tom, ako mal vypovedať v minulosti na polícii...“.

Sťažovateľ je toho názoru, že 2. októbra 2014, t. j. v deň jeho zadržania, „neexistoval dôvod väzby“, a teda jeho zadržanie „bolo nezákonné“. Ako uvádza, „dôvod väzby sa stal

známym pre orgány činné v trestnom konaní až dňa 3. 10. 2014“, a pretože v čase jeho zadržania neexistoval iný dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, je zrejmé, že k jeho zadržaniu došlo nezákonne. Sťažovateľ tvrdí, že pokiaľ krajský súd „predpoklad nezákonnosti zadržania nezobral pri rozhodovaní o vzatí do väzby do úvahy a rozhodol o vzatí do väzby, je to v rozpore s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru“.

Ďalej sťažovateľ okresnému súdu, ako aj krajskému súdu vytyka, že neposúdili „arbitrárnosť uznesenia o vznesení obvinenia zo dňa 3. 10. 2014... zrejme aj z dôvodu, že si nepreštudoval spis a neoveril si, či sa tvrdenia vyšetrovateľa uvádzané v predmetnom uznesení zhodujú so skutkovým stavom vyplývajúcim z iných dôkazov...“.

Sťažovateľ tvrdí, že „zo strany vyšetrovateľa neboli uvedené v odôvodnení uznesenia o vznesení obvinenia žiadne obsahy dôkazov, ktoré obvineného zo spáchania skutku alebo trestného činu usvedčujú a taktiež žiadne skutkové a právne úvahy týkajúce sa týchto dôkazov, z ktorých by vyplývalo naplnenie objektívnej a subjektívnej stránky predmetného trestného činu zo strany obvineného a teda že konal spôsobom v úmysle poškodiť veriteľov...“

... Z odôvodnenia uznesenia o vznesení obvinenia... nie je možné zistiť, akými úvahami sa vyšetrovateľ pri hodnotení zadovážených podkladov spravoval, ako aj právne úvahy, na ktorých základe podľa príslušných ustanovení zákona posudzoval zistené skutočnosti.“.

Uznesenie o vznesení obvinenia sťažovateľ hodnotí ako svojvoľné rozhodnutie, ktoré nerešpektuje kogentnú právnu normu, resp. jej interpretáciu, a ako také, ktoré je v extrémnom rozpore s princípom spravodlivosti. Je presvedčený, že bolo vydané na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu a v rozpore so základnou zásadou trestného konania vyjadrenou v § 2 ods. 10 Trestného poriadku, a je teda nezákonné.

Rovnako za arbitrárne považuje sťažovateľ aj uznesenie okresného súdu, ktorým bol vzatý do väzby, a to z dôvodu, že okresný súd neskúmal náležitosti vyžadované zákonom pre rozhodnutie o vznesení obvinenia. V odôvodnení uznesenia o väzbe okresný súd cituje

skutočnosť, že „obvinený rozhodol o zrušení spoločnosti [REDACTED].. bez likvidácie zlúčením s nástupníckou spoločnosťou [REDACTED] [REDACTED]..“, pritom sťažovateľ tvrdí, že takúto „obchodnú transakciu... nemohol vykonať, nakoľko dňa 23. 5. 2012... nebol spoločníkom spoločnosti [REDACTED] a teda... nevykonával funkciu valného zhromaždenia a taktiež... nebol ani jej konateľom...“. Taktiež okresný súd vôbec neskúmal, „či dôvod väzby dňa 2. 10. 2014 – teda v deň zadržania“ sťažovateľa „existoval, či bola dodržaná litera Tr. poriadku konkrétne § 85 ods. 1 v spojení s § 71 ods. 1) a teda či zadržanie... bolo zákonné“, keďže skutočný dôvod, pre ktorý bol sťažovateľ vzatý do väzby, bol orgánom činným v trestnom konaní známy až 3. októbra 2014 zo svedeckej výpovede [REDACTED]. Sťažovateľ považuje za nezodpovedanú zo strany okresného súdu ani otázku kvalifikácie spáchania skutku spolupáchateľstvom, keďže „v odôvodnení uznesenia o vznesení obvinenia sa nenachádzal ani jeden argument, ktorý by obsahoval právnu úvahu vyšetrovateľa vo vzťahu k ustanoveniu § 20 Tr. zákona, a teda že... sa mal dopustiť prevodu časti podniku po vzájomnej dohode s obvineným [REDACTED]“.

Taktiež uznesenie krajského súdu sp. zn. 5 Tpo 36/2014 z 23. októbra 2014 sťažovateľ považuje za arbitrárne a jeho odôvodnenie za nedostatočné. Krajský súd pochybil, „nakoľko sa vo svojom rozhodnutí... z hľadiska existencie materiálneho dôvodu väzby nevysporiadal s označenými pochybeniami orgánov činných v trestnom konaní a nereagoval na dôvody, ktoré“ sťažovateľ „vyčerpávajúco uviedol v sťažnosti proti uzneseniu sudkyne pre prípravné konanie...“.

Druhostupňový súd vo vzťahu k «formálnemu dôvodu väzby použil... len fráзовité, nekonkrétne a všeobecné formulácie.

... neuviedol na základe akých skutočností mal za preukázané, že dňa 2. 10. 2014 existoval u mojej osoby dôvod väzby a teda že zadržanie bolo zákonné, neuviedol čím boli naplnené formálne a materiálne podmienky väzby a ani neuviedol akými právnymi úvahami sa pri rozhodovaní spravoval s ohľadom na preukázané skutočnosti.

Vzhľadom na to, že Krajský súd rozhodoval na neverejnom zasadnutí..., mal... obzvlášť opatrne prihliadať aj na moje písomné podania a s argumentmi v nich uvedenými

sa náležite vysporiadať. Toto však Krajský súd opomenul, čo je typický znak arbitrárnosti rozhodnutia v dôsledku jeho nepreskúmateľnosti pri absencii náležitého odôvodnenia. Rozhodnutie... javí teda znaky „blanketového“ rozhodnutia, pričom ho ani vlastnoručne nepodpísal predseda senátu (táto vada len umocňuje znak arbitrárnosti), ale len pracovníčka súdu, ktorá ho zrejme vyhotovila.».

Podľa presvedčenia sťažovateľa je uznesenie krajského súdu sp. zn. 5 Tpo 36/2014 z 23. októbra 2014 v rozpore s čl. 17 ods. 1, 2, 3 a 5 a čl. 46 ods. 1 ústavy.

Za arbitrárne považuje sťažovateľ napadnuté rozhodnutie krajského súdu aj v časti odôvodnenia, „v ktorej sa zaoberal zamietnutím... alternatívneho návrhu na prípadné nahradenie... väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka. Aj v tejto časti sa... stotožnil s dôvodmi... uznesenia prvostupňového súdu...“. Podľa sťažovateľa „Dané odôvodnenie... vykazuje znaky frázovitosti, nie je preskúmateľné a preto nemožno akceptovať stanovisko krajského súdu, ktorý sa s ním stotožnil.“.

Sťažovateľ konštatuje, že „Vzhľadom na skutočnosť, že Krajský súd v Trnave v rozhodnutí o mojom vzatí do väzby a zamietnutí môjho alternatívneho návrhu na nahradenie mojej väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka rozhodol len na základe abstraktných úvah, nevysporiadal sa v dostatočnej miere s absenciou materiálnych ale aj formálnych dôvodov väzby, musím niesť neprimeranú obetu pre naplnenie záujmov štátu, ako by bolo možné odo mňa spravodlivo požadovať, čím je narušená primeraná a spravodlivá rovnováha medzi záujmami štátu a právom na osobnú slobodu jednotlivca, čo predstavuje porušenie môjho základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy.“.

Sťažovateľ ďalej okresnému súdu, ako aj krajskému súdu vytýka nezohľadnenie skutočnosti, že v rámci rozhodovania o jeho väzbe „bola porušená zákonná 48 hod. lehota, po uplynutí ktorej musí byť zadržaná osoba odovzdaná súdu, inak musí byť prepustená na slobodu“.

Sťažovateľ uviedol, že v tejto trestnej veci už bol 14. mája 2012 o 9.30 h „zadržaný z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. b)... a písm. c)...“ Trestného poriadku a následne 15. mája 2012 o 11.30 h zo zadržania opatrením vyšetrovateľa prepustený, a teda „obmedzený na osobnej slobode v trvaní 24 hod. 30 min.“.

Opätovne bol v rovnakej trestnej veci zadržaný 2. októbra 2014 o 6.00 h „z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. b)“ Trestného poriadku a sudkyňi pre prípravné konanie odovzdaný 3. októbra 2014 o 21.00 h, čo predstavuje čas v trvaní 39 hodín.

Sťažovateľ z uvedeného vyvodil, že celková doba jeho zadržania predstavuje 63 hodín a 30 minút. Správnosť takéhoto postupu počítania lehoty zadržania sťažovateľ odvodzuje analogicky od počítania trvania väzby, že „aj čiastkové obmedzenie osobnej slobody jednotlivca formou väzby sa započítava na celkové trvanie väzby a teda celková lehota väzby spolu s už vykonanou väzbou nesmie presiahnuť lehoty uvedené v § 76 ods. 6 Trestného poriadku“.

Napokon sťažovateľ namieta porušenie základného práva na obhajobu zaručeného v čl. 50 ods. 3 ústavy, ku ktorému malo dôjsť tým, že jeho obhajca 4. októbra 2014 požiadal vyšetrovateľa o vyhotovenie kópie celého vyšetrovacieho spisu, avšak až 28. októbra 2014 vyšetrovateľ oznámil obhajcovi sťažovateľa, že 6. novembra 2014 mu bude umožnené vyhotoviť si fotokópiu vyšetrovacieho spisu. Vyšetrovateľom navrhovaný postup (aby si obhajca sám vyhotovil kópiu spisu) podľa názoru sťažovateľa „nemá oporu ani v logickom ani v gramatickom výklade platnej a účinnej legislatívy (§ 69 ods. 1 Trestného poriadku), nemá oporu ani v súdnej judikatúre, ani v ustálenej praxi a pravdepodobne ani v platných a účinných predpisoch Ministerstva vnútra SR, resp. v usmerneniach, nadväzujúcich na túto problematiku. Keďže takýto postup... nekorešponduje s obsahom ustanovenia § 69 ods. 1 Trestného poriadku a dokonca nie je nielen procesne ale ani technicky... realizovateľný, postup vyšetrovateľa považujem za nezákonný a porušujúci závažným spôsobom právo na moju obhajobu ako obvineného.“.

Sťažovateľ v závere argumentácie zhrnul, že „*pokiaľ si Krajský súd osvojil dôvody väzby tak ako ich určil Okresný súd Skalica, bol povinný vysporiadať sa ústavne konformne s dôvodmi väzby, avšak:*

1) nevysporiadal sa s tým, že obvinený bol nezákonne zadržaný, nakoľko nebola dodržaná litera Tr. poriadku: § 85 ods. 1 v spojení s § 71 ods. 1 a teda v deň zadržania obvineného 2. 10. 2014 neexistoval dôvod väzby,

2) nevysporiadal sa so skutočnosťou, že uznesenie o vznesení obvinenia obsahuje nepravdivé informácie, ktoré sú v rozpore s ostatnými písomnými dôkazmi zaradenými do spisu, a tiež so skutočnosťou, že v predmetnom uznesení nebola špecifikovaná objektívna a ani subjektívna stránka trestného činu teda zavinenie,

3) nevysporiadal sa so skutočnosťou, že uznesenie o vznesení obvinenia obsahuje len strohú sumarizáciu dôkazov a nie sú v ňom rozvedené zistené skutočnosti a neobsahuje právne úvahy o ich hodnotení tak, ako to predpokladá § 176 ods. 2 Tr. poriadku,

4) nevysporiadal sa so skutočnosťou, že neboli naplnené formálne a materiálne podmienky väzby,

5) neodôvodnil náležite svoje rozhodnutie a nevysporiadal sa s odôvodnením zamietnutia sťažnosti obvineného smerujúceho voči uzneseniu Okresného súdu Skalica, čo napĺňa typické znaky arbitrárnosti rozhodnutia...“.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Krajský súd v Trnave uznesením zo dňa 23. 10. 2014, sp. zn.: 5 Tpo 36/2014, porušil základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] na osobnú slobodu zaručené v čl. 17 ods. 1, 2, 3 a 5 Ústavy Slovenskej republiky, jeho základné právo zaručené v čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3 a ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a jeho právo zaručené v čl. 8 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd.

Krajský súd v Trnave uznesením zo dňa 23. 10. 2014, sp. zn.: 5 Tpo 36/2014, porušil základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1

Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, porušil základné právo [REDACTED] [REDACTED] na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 5 Tpo 36/2014 zo dňa 23. 10. 2014...

Ústavný súd Slovenskej republiky prepúšťa obvineného [REDACTED] z väzby na slobodu...“.

Zároveň sťažovateľ navrhol priznať mu finančné zadostučinenie v sume 4 000 €.

II.

Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadostučinenie.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Táto viazanosť ústavného súdu sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ (v tomto prípade zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom) špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (m. m. IV. ÚS 415/09, IV. ÚS 355/09, II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05). Tvrdenie o porušení práv iným subjektom uvedeným v odôvodnení sťažnosti mimo petit návrhu ústavný súd považuje iba za súčasť argumentácie.

Ústavný súd za predmet sťažnosti preto považoval namietané porušenie základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 1, 2, 3 a 5 ústavy a čl. 8 ods. 1 listiny, základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na obhajobu zaručeného v čl. 50 ods. 3 ústavy, práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 a 4 dohovoru a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 5 Tpo 36/2014 z 23. októbra 2014, ku ktorému malo dôjsť nedostatočným odôvodnením a arbitrárnosťou napadnutého rozhodnutia.

Sťažovateľ súdom rozhodujúcim o jeho väzbe vytýka, že neskúmali (i) neexistenciu dôvodu na zadržanie jeho osoby 2. októbra 2014, (ii) nepravdivosť skutočností uvedených v uznesení o vznesení obvinenia, (iii) nedostatok zákonných náležitostí odôvodnenia uznesenia o vznesení obvinenia a (iv) absenciu formálnych a materiálnych podmienok väzby. Je presvedčený, že taktiež došlo k prekročeniu lehoty zákonom ustanovenej na zadržanie jeho osoby.

Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy a obdobne čl. 8 ods. 1 listiny osobná sloboda sa zaručuje.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno sťahť alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 17 ods. 3 ústavy obvineného alebo podozrivého z trestného činu možno zadržať len v prípadoch ustanovených zákonom. Zadržaná osoba musí byť ihneď oboznámená s dôvodmi zadržania, vypočutá a najneskôr do 48 hodín prepustená na slobodu alebo odovzdaná súdu. Sudca musí zadržanú osobu do 48 hodín a pri obzvlášť závažných trestných činoch do 72 hodín od prevzatia vypočuť a rozhodnúť o väzbe alebo o jej prepustení na slobodu.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

Podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom... c) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak sú oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť jej v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní...

Podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody v súlade s ustanoveniami odseku 1 písm. c) tohto článku, musí byť ihneď predvedený pred sudcu alebo inú úradnú osobu splnomocnenú zákonom na výkon súdnej právomoci a má právo byť súdený v primeranej lehote alebo prepustený počas konania. Prepustenie sa môže podmieniť zárukou, že sa dotknutá osoba ustanoví na pojednávanie.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

1. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu

Porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažovateľ videl v tom (pozri odôvodnenie sťažnosti s. 9), že „*Krajský súd v Trnave predpoklad nezákonnosti zadržania nezobral pri rozhodovaní o vzatí do väzby do úvahy*“, t. j. druhostupňový súd neprihliadol na sťažovateľom tvrdenú skutočnosť, že 2. októbra 2014, teda v čase jeho zadržania, neexistoval, resp. orgánom činným v trestnom konaní nebol (nemohol byť) známy dôvod [§ 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku], pre ktorý bolo možné sťažovateľa zadržať. Ten sa stal známym až po výsluchu relevantného svedka 3. októbra 2014.

Ústavný súd predovšetkým pripomína, že napadnuté uznesenie krajského súdu sp. zn. 5 Tpo 36/2014 z 23. októbra 2014 je rozhodnutím o väzbe sťažovateľa, t. j. o jeho osobnej slobode. Stabilizovaná judikatúra ústavného súdu sa v obdobných prípadoch (napr. I. ÚS 100/04, III. ÚS 135/04, II. ÚS 151/09) zhodla v názore, že čl. 46 ods. 1 ústavy je všeobecným ustanovením, ktoré upravuje základné právo na súdnu ochranu, a to vo vzťahu ku konaniu vo veci samej, a nevzťahuje sa na konanie o väzbe, na ktoré je aplikovateľné ustanovenie čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ktoré je vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy v pomere špeciality a sú v ňom implicitne obsiahnuté hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na jej súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou. Táto súdna ochrana zahŕňa základné procesné garancie spravodlivého súdneho konania s prihliadnutím na povahu a účel konania o väzbe, a preto sú na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe aplikovateľné špeciálne ustanovenia čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy o osobnej slobode, a nie všeobecné ustanovenie čl. 46 ods. 1 ústavy.

V obdobnom vzťahu je aj ustanovenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktoré je aplikovateľné na konanie o trestnom obvinení (teda vo veci samej), a ustanovenia čl. 5 dohovoru, ktoré upravujú všetky prípustné dôvody pozbavenia osobnej slobody. Rozhodovacia činnosť Európskeho súdu pre ľudské práva jednoznačne vymedzila záver, že záruky čl. 6 dohovoru sa v „trestných“ veciach týkajú len konaní, v ktorých sa rozhoduje o „oprávnenosti“ obvinenia („bien-fondé“), a nevzťahujú sa na mnohé konania súvisiace s trestným stíhaním, ktorých predmetom nie je rozhodovanie o oprávnenosti obvinenia, t. j. rozhodovanie o vine a treste. Vychádzajúc z uvedeného režimu čl. 6 dohovoru nepodlieha (okrem iného) rozhodovanie o väzbe (Neumeister c. Rakúsko z 26. 6. 1968 a Matznetter c. Rakúsko z 10. 11. 1969). V rámci konania o väzbe preto nemôže dôjsť k porušeniu čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže túto oblasť ochrany práv upravuje vo svojich ustanoveniach čl. 5 dohovoru (napr. I. ÚS 200/06, III. ÚS 277/07).

Z uvedeného dôvodu je sťažnosť v časti namietaného porušenia základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaní

o väzbe zjavne neopodstatnená, a preto ju ústavný súd odmietol už na predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. K namietanému porušeniu základného práva na obhajobu zaručeného v čl. 50 ods. 3 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu

Ako z obsahu sťažnosti jednoznačne vyplýva, k porušeniu základného práva sťažovateľa na obhajobu malo dôjsť postupom vyšetrovateľa, ktorý nevyhovел žiadosti obhajcu o vyhotovenie kópie vyšetrovacieho spisu podľa § 69 ods. 1 Trestného poriadku, resp. postupoval v rozpore s právnou úpravou tak, že oznámil obhajcovi dátum, kedy si kópiu vyšetrovacieho spisu môže sám vyhotoviť.

Z ďalšieho obsahu sťažnosti však už nevyplýva žiadna príčinná súvislosť medzi namietaným porušením označeného základného práva a napadnutým rozhodnutím krajského súdu o osobnej slobode sťažovateľa. Inak povedané, sťažovateľ neuviedol žiaden argument, ktorý by nasvedčoval tomu, že prípadný nesprávny postup vyšetrovateľa mal akýkoľvek relevantný dopad na rozhodovanie a rozhodnutie krajského súdu z 23. októbra 2014. Sťažovateľ netvrdí, že by žiadal vyhotoviť kópiu vyšetrovacieho spisu práve na účely prípravy obhajoby v súvislosti s rozhodovaním všeobecného súdu o jeho väzbe, resp. že by postupom vyšetrovateľa bol akýmkoľvek spôsobom ukrátený na svojich obhajobných právach v konaní pred krajským súdom.

Ústavný súd vzhľadom na uvedené konštatuje, že aj v tejto časti je sťažnosť sťažovateľa zjavne neopodstatnená, čo bolo dôvodom na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Nad rámec uvedeného je potrebné podotknúť, že na dodržiavanie zákonnosti v prípravnom konaní dozerá konkrétny prokurátor príslušnej prokuratúry (§ 230 ods. 1 Trestného poriadku). Sťažovateľ však neuviedol, či vôbec využil jemu dostupný prostriedok

nápravy a podal žiadosť príslušnému dozoru vykonávajúcemu prokurátorovi o preskúmanie postupu vyšetrovateľa podľa § 210 Trestného poriadku a s akým výsledkom. Ak tak neurobil, táto okolnosť by aj za predpokladu namietania postupu vyšetrovateľa v rámci petitu sťažnosti bránila jeho preskúmaniu ústavným súdom z dôvodu neprípustnosti takéhoto návrhu (§ 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

3. K namietanému porušeniu základných práv zaručených v čl. 17 ods. 1, 2, 3 a 5 ústavy a čl. 8 ods. 1 listiny a práv zaručených v čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 a 4 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu

Ako už bolo uvedené, v zmysle ustanovenia čl. 127 ods. 1 ústavy ústavná ochrana základných práv a slobôd, ako aj ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z príslušnej medzinárodnej zmluvy je rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd v súlade s princípom subsidiarity, podľa ktorého sú všeobecné súdy primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ako aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy).

Ústavný súd preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery všeobecného súdu tak môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, *mutatis mutandis* I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, II. ÚS 67/04).

Ústavný súd teda zdôrazňuje, že pri posúdení namietaného rozhodnutia krajského súdu jeho úlohou nebolo preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, o ktoré krajský súd oprel svoje rozhodnutie, resp. odpovedať na otázku, či mal, resp. nemal byť sťažovateľ vzatý do väzby. Úloha ústavného súdu sa v danom prípade obmedzila na posúdenie otázky, či sa krajský súd s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa (prezentovanou v uplatnenej sťažnosti) vysporiadal adekvátne a preskúmateľne a či je tak odôvodnenie jeho rozhodnutia ústavnoprávne akceptovateľné.

Súdne preskúmanie zákonnosti pozbavenia osobnej slobody kladie nároky (okrem iného) na kvalitu preskúmania. Väzobné konanie týkajúce sa rozhodovania o osobnej slobode obvinenej osoby musí spĺňať niektoré fundamentálne požiadavky spravodlivého konania. Jednou z nich je aj právo na náležité odôvodnenie rozhodnutia. Jeho obsahom je právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti („*fairness*“) pritom zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (pozri napr. III. ÚS 135/04, III. ÚS 198/05).

Opierajúc sa o tieto východiská posudzoval ústavný súd aj predmetnú časť sťažnosti sťažovateľa.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia č. k. 5 Tpo 36/2014-80 z 23. októbra 2014, ktorým sám rozhodol o väzbe sťažovateľa po zrušení prvostupňového rozhodnutia, okrem iného uviedol:

«Obhajca obvineného [REDAKOVANÉ]... písomne zdôvodnil sťažnosť proti napadnutému uzneseniu nasledovne. Predovšetkým poukázal na tzv. doktrínu „ovocia z otráveného stromu“ a namietal nezákonnosť zadržania obvineného i jeho vzatia do väzby. Má za to, že v prípade osoby obvineného sa vyžaduje vyšší stupeň podozrenia zo spáchania skutku, pričom podľa jeho právneho názoru dňa 2. októbra 2014 neexistoval u [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] kolúzny dôvod väzby. Uviedol, že zadržanie obvineného bolo arbitrárne, a to

z dôvodu uľahčenia vyšetrovania, zjednodušenia vyšetrovacích úkonov, pôsobenia na podozrivých psychickou formou za tým účelom, aby sa buď priznali k spáchaniu trestnej činnosti, resp. označili iné osoby, ktoré sa predmetnej trestnej činnosti mohli ešte dopustiť. Namieta splnenie formálnych a materiálnych podmienok existencie väzby, taktiež nedostatočné odôvodnenie uznesenia o vznesení obvinenia vyšetrovateľom, pričom kládol dôraz na ním proklamovanú okolnosť v tom smere, že vyšetrovací spis nepreukazuje kolúzne konanie obvineného [REDAKOVANÉ]. V tomto smere spochybnil výpovede svedka [REDAKOVANÉ], poukázal na jeho procesné postavenie v konaní a v týchto súvislostiach aj na dočasne odloženie vznesenia obvinenia [REDAKOVANÉ]. Navrhol, aby sťažnostný súd napadnuté uznesenie zrušil a obvineného [REDAKOVANÉ] prepustil na slobodu. Postupu okresného súdu vytkol, že neaplikoval ustanovenie § 80 ods. 1 písm. c) Tr. por. s akcentom na právny názor, že väzba tohto obvineného mala byť nahradená dohľadom probačného úradníka...

Krajský súd... zistil, že sťažnosť obvineného [REDAKOVANÉ] je čiastočne dôvodná.

Sudca okresného súdu postupoval v danej veci v súlade so zákonom a správne, keď na podklade doposiaľ zhromaždeného spisového materiálu (vrátane originálu vyšetrovacieho spisu) po podaní návrhu prokurátora na vzatie obvineného [REDAKOVANÉ] do väzby v zákonom predpísanej lehote a bez meškania určil termín procesného úkonu na deň 5. októbra 2014 a zároveň zabezpečil prítomnosť všetkých oprávnených procesných strán na tomto úkone, tento úkon v rozsahu č. l. 18 – 24 spisu procesne správne zrealizoval a dospel k správnym skutkovým i právnym záverom v tom smere, že sú splnené všetky formálne i materiálne podmienky na vzatie obvineného [REDAKOVANÉ] do väzby postupom podľa § 72 ods. 2 Tr. por. z dôvodov ustanovenia § 71 ods. 1 písm. b) Tr. por. Svoje rozhodnutie i procesný postup v súlade so zákonom aj odôvodnil, takže tento je absolútne preskúmateľný. Na podklade spisového materiálu správne a zákonom predpísaným spôsobom dospel v súčasnom štádiu trestného konania k tomu ťažiskovému záveru, že obvinený Kekeli je dôvodne trestne stíhaný pre vysoko spoločensky nebezpečný zločin poškodzovania veriteľa spolupáchatelstvom podľa § 20, § 239 ods. 1 písm. a), ods. 5 písm. a) Tr. zák., za ktorý mu hrozí trest odňatia slobody vo výmere od troch do ôsmich

rokov. Všetky prezentované závery okresného súdu o existencii tzv. kolúzných dôvodov väzby obvineného podľa § 71 ods. 1 písm. b) Tr. por. si sťažnostný súd v rámci postupu svojho konania osvojuje, pričom na ne ako na správne v celom rozsahu odkazuje, a to bez potreby opakovania týchto dôvodov vo svojom druhostupňovom, t. j. sťažnostnom uznesení. V stručnosti len dodáva, že dôvodnosť podozrenia je daná vtedy, ak sú zadovážené také fakty, informácie a dôkazy, ktoré umožňujú urobiť vo veci logicky úsudok o tom, že konkrétna osoba mala spáchať trestný čin, a to s prihliadnutím na všetky známe okolnosti prípadu. Nevyžaduje sa, aby spáchanie trestného činu obvineným bolo nezvratne preukázané už v tomto štádiu trestného konania, t. j. prípravného konania, keďže preukazovanie či vyvracanie podozrenia zo spáchania trestného činu je cieľom vyšetrovania a neskôr najmä dokazovania v konaní pred súdom. Kolúzne aktivity obvineného prezentoval prvostupňový súd v reálnom rozsahu a dôvod väzby obvineného v tomto štádiu konania v naznačenom smere plne obstojí. Rovnako správne sudca okresného súdu ustálil začiatok väzby obvineného okamihom obmedzenia jeho osobnej slobody dňa 2. októbra 2014 o 06,00 hod.

Sudca okresného súdu však pochybil, keď v postupe svojho konania sám nevyhlásil aj výrok podľa § 80 ods. 1 písm. c) Tr. por., teda nerozhodol o nahradení väzby obvineného dohľadom probačného a mediačného úradníka nad ním, resp. takým výrokom, že návrh obvineného na nahradenie jeho väzby týmto dohľadom zamieťa. Takáto povinnosť súdu bola konkretizovaná Nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky dňa 5. júna 2013 pod č. II. ÚS 67/2013, z ktorého vyplýva, že súd pri rozhodovaní o väzbe je vždy povinný, aj bez žiadosti obvineného či iných osôb, posúdiť okolnosti a rozhodnúť o možnosti nahradiť väzbu dohľadom probačného a mediačného úradníka. Táto povinnosť súdu vyplýva aj z právnych noriem, ktoré majú tzv. silnejšiu povahu, pričom sa jedná o článok 5 odsek 3 európskeho Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj z článku č. 154c Ústavy Slovenskej republiky v platnom znení.

Uvedené pochybenie okresného súdu preto na podklade sťažnosti obvineného druhostupňový súd napravil takým postupom, že podľa § 194 ods. 1 písm. a) Tr. por. napadnuté uznesenie v celom rozsahu zrušil a sám podľa § 72 ods. 2 Tr. por. z dôvodov ustanovenia § 71 ods. 1 písm. b) Tr. por. vzal obvineného [REDAKOVANÉ] do väzby...

Nadväzne na tento postup sťažnostný súd podľa § 80 ods. 1 písm. c) Tr. por. návrh obvineného na nahradenie jeho väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka nad ním ako nedôvodný zamietol. V posledne uvedenom smere sa sťažnostný súd jednak stotožňuje s časťou dôvodov napadnutého uznesenia prvostupňového súdu a jednak dodáva, že s ohľadom na povahu prejednávaneho prípadu a súčasné štádium trestného konania nie je dôvodné predpokladať, že účel väzby bude takýmto dohľadom nahradený. To isté platí i o eventuálnom postupe podľa § 80 ods. 2 Tr. por., keďže sťažnostný súd nezistil žiadne zákonom predpokladané výnimočné okolnosti prípadu.»

Keďže si krajský súd v napadnutom rozhodnutí závery okresného súdu o existencii dôvodov väzby sťažovateľa osvojil a odkázal na ne ako na správne v celom rozsahu, a to bez toho, aby ich opakoval vo svojom uznesení, ústavný súd preskúmal z hľadiska ústavnoprávnej ochrany základných práv sťažovateľa aj prvostupňové rozhodnutie č. k. Tp 14/2014-38 z 5. októbra 2014. Vo vzťahu k takémuto postupu ústavný súd pre úplnosť poukazuje na svoj konsolidovaný právny názor, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a druhostupňového súdu nemožno posudzovať izolovane (obdobne II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože konania na oboch stupňoch z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09). Rovnako tak ústavný súd vo svojej doterajšej judikatúre, a to aj vo vzťahu k väzobným veciam, zdôrazňuje, že odôvodnenie uznesenia druhostupňového súdu odkazujúce na predchádzajúce rozhodnutia v tej istej veci možno považovať síce za krajnú, no ešte stále ústavnoprávne akceptovateľnú alternatívu odôvodnenia (napr. IV. ÚS 41/08, IV. ÚS 149/08, IV. ÚS 314/08).

Z relevantnej časti odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia č. k. Tp 14/2014-38 z 5. októbra 2014 vyplýva:

«V rámci doposiaľ vykonaného vyšetrovania boli zabezpečené rozhodné dôkazy nasvedčujúce tomu, že skutok, pre ktorý bolo trestné stíhanie začaté sa stal, tento napĺňa

všetky znaky skutkovej podstaty zločinu poškodzovanie veriteľa podľa § 239 ods. 1 písm. a), ods. 5 písm. a) Tr. zákona, pričom súčasne je tu dostatok dôkazov, ktoré tak jednotlivo ako aj v súhrne odôvodňujú skutkový záver, že tento protiprávneho konania kvalifikovaného vyššie uvedeným spôsobom sa dopustili spoločne obv. [REDAKOVANÉ] a obv. [REDAKOVANÉ]. K tomuto skutkovému a právnemu záveru primárne poukazujem na obsah doposiaľ zadováženého vyšetrovacieho spisu, predovšetkým na doposiaľ realizované procesné úkony, prioritne výsluch zadržaného – podozrivého [REDAKOVANÉ], výsluch svedka [REDAKOVANÉ], výsluch zadržaného – podozrivého [REDAKOVANÉ], výsluch svedka [REDAKOVANÉ], výsluch zadržaného – podozrivého [REDAKOVANÉ], výsluch obv. [REDAKOVANÉ], výsluch svedka [REDAKOVANÉ], výsluch svedka [REDAKOVANÉ], výsluch svedka [REDAKOVANÉ], výsledky znaleckého dokazovania atď. Z príkladmo označených dôkazov je už v danom štádiu prípravného konania skutok identifikovaný v rozsahu kedy je dôvodné a odôvodnené podozrenie vo vzťahu k obom obvineným zákonným spôsobom verifikované, teda niet pochybnosti o dôvodnosti postupu v zmysle § 206 ods. 1 Tr. poriadku, čím sú súčasne reálne splnené tzv. materiálne podmienky väzby.

Pokiaľ ide o samotný dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) Tr. poriadku u obv. [REDAKOVANÉ] je daný tým, že je tu reálne daná obava, že v prípade jeho ponechania na slobode tento bude pôsobiť na jednotlivých svedkov, primárne na svedka [REDAKOVANÉ] a týmto spôsobom máiť objasňovanie skutočností dôležitých pre trestné konanie. Tento prezentovaný záver je nespochybniteľne podložený obsahom a verifikovaný obsahom výsluchu [REDAKOVANÉ] v procesnom postavení svedka (č. l. 115 - 119), ktorý osobu obv. [REDAKOVANÉ] označil ako osobu, ktorá ho už v minulosti pred jednotlivými procesnými úkonmi, ktoré boli s jeho osobou vykonávané alebo priamo alebo nepriamo ovplyvňovala v tom smere, že ho inštruoval ako má pre orgánmi činnými v trestnom konaní vypovedať v prospech obvinených.

Podľa § 71 ods. 1 písm. b) Tr. por. obvinený môže byť vzatý do väzby len vtedy, ak doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie bol spáchaný, má znaky trestného činu, sú dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchal obvinený a z jeho konania, a ďalších dôvodných skutočností, že bude pôsobiť na

svedkov, znalcov, spoluobvinených alebo inak máriť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie.

Súd si overil dôvody návrhu prokurátora z vyšetrovacieho spisu, z doteraz získaných dôkazov, ako aj výsluch samotného obvineného. Zistil, že dochádzalo k obchádzaniu nárokov veriteľov, tak ako je to uvedené v uznesení o vznesení obvinenia, čomu nasvedčujú najmä listinné dôkazy o prevode tovarových zásob, ako aj výberov peňazí v hotovosti.

Toto bolo realizované obv. Kekelim ako aj spoluobvineným Ing. Truhlárom.

Tieto skutočnosti nasvedčujú teda, že skutok sa stal, že má znaky § 239 ods. 1 písm. a), ods. 5 písm. a) Tr. zák. a že sa na ňom podieľali obaja obvinení, pravdepodobne aj s inými, doteraz neustálenými osobami.

Práve podrobný priebeh obchodných transakcií, zdanlivo zákonných, krytých nedovolenými praktikami v riadnom obchodnom styku, môže objasniť svedok [REDACTED]. Jeho úloha bola pôsobiť ako tzv. „biely kôň“, čo sám uvádza vo výpovedi citovanej prokurátorom. Práve na neho je vytváraný nátlak, čo si súd overil z jeho výpovede z č. l. 115 - 119 vyšetrovacieho spisu. Tento svedok môže tiež osvetliť účasť ďalších páchatelov ako aj to, kde skončili finančné čiastky, získané touto trestnou činnosťou.

Na základe uvedeného súd zistil zákonnosť návrhu prokurátora a v celom rozsahu mu vyhovel, nakoľko je daný v terajšom štádiu stíhania.

Väzba sa v danom prípade, vzhľadom na charakter trestnej činnosti, nedala nahradiť dohľadom probačného úradníka v zmysle § 80 ods. 1 písm. c) Tr. por., čo žiadala obhajoba.

Dohľad sú nepovažuje za realizovateľný, keďže môžu byť pod vplyvom páchatelov uskutočňované také obchodno-právne transakcie, do ktorých nemá probačný úradník prístup a nemôže ich kontrolovať, takže jeho dohľad nemôže splniť účel uvedený v § 80 ods. 1 písm. c) Tr. por.»

Z citovaných častí odôvodnení uznesení oboch všeobecných súdov rozhodujúcich o osobnej slobode sťažovateľa vyplýva, že tieto na podstatné a pre rozhodnutie o väzbe sťažovateľa relevantné skutkové a právne otázky dali jednoznačné odpovede, ktoré v žiadnom prípade nesignalizujú arbitrárnosť alebo nedostatočnú odôvodnenosť týchto rozhodnutí.

Okresný súd, so závermi ktorého sa krajský súd stotožnil, skutočnosti, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu, a že sú dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchali obvinení (teda aj sťažovateľ), vyvodil z dovtedy zrealizovaných procesných úkonov obsiahnutých vo vyšetrovacom spise, predovšetkým z výsluchov zadržaných – podozrivých, ako aj z výsluchov svedkov, ktorých v rozhodnutí zreteľne označil. Rovnako tomu mali nasvedčovať znalecké dokazovanie a listinné dôkazy (napr. o prevode tovarových zásob, ako aj výberov hotovosti). Prvostupňový súd na základe jemu predloženého spisového materiálu, ale aj z vykonaného výsluchu sťažovateľa dospel k zisteniu, že konaním sťažovateľa (a ďalších) došlo k obchádzaniu nárokov veriteľov tak, ako to bolo uvedené v uznesení o vznesení obvinenia. Reálnu danosť väzobného dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku u sťažovateľa okresný súd oprel najmä o výsluch svedka [REDAKOVANÉ], ktorý mal uviesť, že sťažovateľ sa už aj v minulosti dopustil proti nemu konania, z ktorého vyplýva dôvodná obava, že ho bude v súvislosti s týmto trestným konaním ovplyvňovať. Okresný súd a následne ani krajský súd neopomenuli odôvodniť ani to, prečo sťažovateľovmu návrhu na nahradenie väzby nevyhoveli, a to konkrétne do úvahy prichádzajúcim konaním, ktoré by probačný a mediačný úradník nemohol ovplyvniť.

Uvedené skutočnosti ústavný súd hodnotí ako také, pre ktoré možno považovať napadnuté rozhodnutie krajského súdu za ústavne konformné, a teda nie je dôvod, aby ústavný súd do tohto rozhodnutia akýmkoľvek spôsobom vstupoval. Zo záverov, ku ktorým dospel krajský súd v spojení s uznesením okresného súdu pri posudzovaní podmienok väzby sťažovateľa, nevyplýva jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení Trestného poriadku, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Potrebu väzby sťažovateľa zdôvodnili poukazom na konkrétne skutočnosti vyplývajúce z hľadiska materiálnej interpretácie podmienok preventívnej väzby. Podľa názoru ústavného súdu tak skutkové zistenia podporené dosiaľ vykonaným dokazovaním, ako aj z nich odvodené závery krajského súdu vychádzajúce zo záverov okresného súdu sú na základe týmito súdmi prezentovanými myšlienkovými postupmi a hodnoteniami dostatočne odôvodnené.

V tejto súvislosti ústavný súd pripomína svoju judikatúru, v ktorej vyslovil, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového i druhostupňového), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces, v tomto prípade v konaní o osobnej slobode (m. m. III. ÚS 209/04).

Ďalšia námietka sťažovateľa spočíva v tvrdení, že krajský súd, ale ani okresný súd dostatočne nepreskúmali uznesenie o vznesení obvinenia sťažovateľovi, ktoré je podľa jeho názoru nedostatočne odôvodnené a v ktorom sa nachádzajú nepravdivé informácie.

Vo vzťahu k ne/odôvodnenosti uznesenia o vznesení obvinenia ústavný súd už vo svojej judikatúre už uviedol, že Trestný poriadok (ako zákon, na ktorý poukazuje ústava vo svojom čl. 17 ods. 2) nevyžaduje, aby existencia dôvodného podozrenia zo spáchania trestného činu bola podložená aj zodpovedajúcimi dôkazmi proti obvinenému. Pri rozhodovaní o väzbe postačuje dostatočne preukázať podozrenie, že obvinený spáchal skutok, ktorým naplnil znaky skutkovej podstaty príslušného trestného činu. V tejto súvislosti je, naopak, potrebné zdôrazniť, že až po vznesení obvinenia sa v rozhodujúcej miere otvára priestor na dokazovanie v prípravnom konaní, v dôsledku čoho sa dôvodnosť vzneseného obvinenia postupne „odkrýva“ (t. j. buď potvrdzuje, alebo vyvracia) práve dokazovaním. Samotné dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 Trestného poriadku rátajú s existenciou takéhoto dokazovania počas prípravného konania (m. m. IV. ÚS 383/04, IV. ÚS 217/2013, III. ÚS 626/2014).

V prvom rade ústavný súd poznamenáva, že preskúmanie rozhodnutí vydaných vyšetrovateľom v trestnom konaní, t. j. aj vznesenie obvinenia, z hľadiska ich zákonnosti zákon (Trestný poriadok) zveruje príslušnému prokurátorovi. Tejto skutočnosti zodpovedá aj rozsah možného preskúmavania uznesenia o vznesení obvinenia súdom rozhodujúcim

o väzbe, ktorý nemôže nahrádzať právomoc príslušnej prokuratúry. Oprávnenie okresného súdu (sudcu pre prípravné konanie) na preskúmanie oznámeného obvinenia v súvislosti s posudzovaním skutkových okolností vzatia do väzby v prípravnom konaní sa obmedzuje len na zisťovanie, či skutok, pre ktorý bolo oznámené obvinenie fyzickej osobe, bol spáchaný, či ho možno posúdiť ako trestný čin a či zistené skutočnosti nasvedčujú dôvodnosti podozrenia, že skutok spáchala zadržaná (obvinená) osoba. A ako už bolo ústavným súdom konštatované, z tohto hľadiska rozhodnutia všeobecných súdov vo veci sťažovateľa z hľadiska dodržania ochrany základných práv jednoznačne obstáli.

Napokon k tejto námietke je potrebné uviesť, že sťažovateľ sa svojou argumentáciou nesnažil nevyvrátiť znenie celej, v uznesení o vznesení obvinenia uvedenej skutkovej vety, ale len jej časti, ktorá v konečnom dôsledku aj v prípade preukázania opodstatnenosti sťažovateľových tvrdení nebude spôsobilá zvrátiť jeho obvinenie. Táto otázka však bude predmetom ďalšieho trestného konania.

V súvislosti s námietkou o nesplnení zákonných podmienok pre zadržanie sťažovateľa 2. októbra 2014, pretože existencia dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku bola známou až 3. októbra 2014, a to po výsluchu svedka [REDACTED], ústavný súd podotýka (odhliadnuc od toho, že v tejto súvislosti sťažovateľ namietal porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pozri bod 1 tohto odôvodnenia), že zvlášť v prípravnom konaní nie je možné prehliadať fakt, že vyšetrovateľ v rámci vyšetrovania trestnej činnosti nepracuje a nemôže pracovať iba s poznatkami získanými vykonaním procesných úkonov podľa ustanovení Trestného poriadku, ale aj s informáciami, ktoré síce nemajú svoj pôvod v procesných úkonoch a nie sú ani priamo zadokumentované vo vyšetrovacom spise, ale ktoré následne v konečnom dôsledku môžu vyvolať potrebu vykonania im zodpovedajúcich regulárnych procesných úkonov dôležitých pre trestné konanie (napr. „sprocesnenie“ poznatkov pochádzajúcich z operatívnej činnosti polície). Podobne inštitút zadržania potom môže slúžiť a v podstate aj slúži na predbežné overenie odôvodnenosti podozrenia zo spáchania trestného činu konkrétnou osobou, ale aj overenie, či sú alebo nie sú dané dôvody väzby u tejto osoby.

Ak by teda aj v čase zadržania sťažovateľa vyšetrovateľom podľa § 85 ods. 1 Trestného poriadku z procesných úkonov obsiahnutých vo vyšetrovacom spise explicitne nevyplývala existencia dôvodu jeho väzby, avšak v priebehu zadržania došlo vykonaním procesného úkonu (výsluchu svedka) k potvrdeniu danosti takéhoto dôvodu a súd o väzbe na jeho základe o osobnej slobode rozhodol, nemohlo dôjsť k zásahu do základného práva sťažovateľa na osobnú slobodu, a preto ani napadnuté rozhodnutie krajského súdu nemožno považovať za také, ktoré by označené základné právo porušovalo. Inak povedané, rozhodujúcim vo vzťahu k zachovaniu ochrany základných práv sťažovateľa v tomto prípade bolo, že v čase rozhodovania všeobecnými súdmi o väzbe bola existencia väzobného dôvodu dostatočne preukázaná.

Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa o prekročení prípustnej 48-hodinovej lehoty na jeho zadržanie ako podozrivého, keďže všeobecné súdy nesčítali doby oboch zadržaní sťažovateľa vykonaných 14. mája 2012 a 2. októbra 2014, ústavný súd v prvom rade poznamenáva, že túto okolnosť pred všeobecnými súdmi rozhodujúcimi o väzbe nenamietal (ústavný súd mal k dispozícii sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu č. k. Tp 14/2014-38 z 5. októbra 2014).

V tejto súvislosti ústavný súd opäť poukazuje na princíp subsidiarity (čl. 127 ods. 1 ústavy), zmysel a účel ktorého je založený na tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

V nadväznosti na uvedené ústavný súd formuloval aj právny názor, podľa ktorého pokiaľ sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohol predniesť, ale nepredniesol v konaní pred všeobecnými súdmi, ústavný súd na jej posúdenie nemá právomoc (III. ÚS 135/03, III. ÚS 201/04, IV. ÚS 266/08, IV. ÚS 340/2013). Z toho vyplýva, že právomoc ústavného súdu rozhodnúť o určitej námietke sťažovateľa nemožno založiť až jej uplatnením v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v prípade, ak ju sťažovateľ mohol uplatniť v napadnutom konaní, pričom podľa platného právneho poriadku o nej mohol a aj bol povinný meritórne rozhodnúť iný orgán verejnej moci. Preto, ak takáto situácia nastane, treba podľa názoru ústavného súdu sťažnosť v časti týkajúcej sa takejto námietky odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 284/08).

Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ v priebehu konania o jeho vzatí do väzby tak pred okresným súdom, ako aj krajským súdom námietku ním tvrdeného prekročenia prípustnej lehoty zadržania neuplatnil, ústavný súd nemá na základe dosiaľ uvedeného právomoc rozhodnúť o tejto námietke sťažovateľa, čo zakladá dôvod na odmietnutie tejto časti sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu.

Prípadné tvrdenie o povinnosti prihliadať na uvedenú okolnosť ex offo, teda že nebola zo strany sťažovateľa povinnosť na túto skutočnosť konajúce súdy upozorňovať, nemá v rovine požadovanej ústavnoprávnej ochrany základných práv žiadnu relevanciu a nemožno ho akceptovať. Ak je sťažovateľ presvedčený, že postupom alebo rozhodnutím orgánu verejnej moci (v tomto prípade orgánu činného v trestnom konaní) došlo k porušeniu jeho práv, je v jeho záujme, aby takéto porušenie namietal (sám naň poukázal) v konaní pred príslušným orgánom verejnej moci (v tomto prípade všeobecnými súdmi), do právomoci ktorého spadá prípadná náprava takéhoto zásahu do zaručených práv. V opačnom prípade sa sťažovateľ nemôže úspešne domáhať ochrany svojich práv v konaní pred ústavným súdom podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (a to aj s prihliadnutím na § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal

opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov).

Navyše, sťažovateľ vo vzťahu k „*problematike opätovného zadržania a plynutia zákonnej 48 hod. lehoty pri opätovnom zadržaní pre ten istý skutok*“ požiadal ústavný súd o „*vyjadrenie jeho právneho názoru*“.

Z uvedeného vyplýva požiadavka o poskytnutie výkladu vybraných ustanovení § 85 Trestného poriadku. Ústavný súd však už mnohokrát vo svojej judikatúre uviedol, že sú to práve všeobecné súdy, ktoré sú primárne povolané na výklad a aplikáciu zákonov v súvislosti s ich povolaním na rozhodovanie v občianskoprávných a trestných veciach (pozri čl. 142 ods. 1 ústavy). Uvedenému nasvedčujú viaceré ustanovenia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov [napr. § 8 ods. 3, § 15 ods. 3, 17 ods. 3, § 20 ods. 1 písm. b), § 21, § 22 a § 23 ods. 1 písm. b)].

Ústavný súd teda nie je oprávnený podať sťažovateľom požadovaný výklad ustanovení Trestného poriadku.

Ak by však sťažovateľ trval na tom, že je potrebné podať výklad ustanovenia čl. 17 ods. 3 ústavy a že podľa čl. 128 ústavy ústavný súd podáva výklad ústavy alebo ústavného zákona, ak je vec sporná, je potrebné konštatovať, že v prvom rade „vec“ nedospela do štádia, že by bola spornou (zatiaľ je tu len určité presvedčenie sťažovateľa) a v druhom rade sťažovateľ v zmysle ustanovenia čl. 130 ústavy nie je osobou oprávnenou iniciovať tento druh konania pred ústavným súdom [ako fyzická osoba, o práve ktorej sa má konať, môže podať sťažnosť iba podľa čl. 127 ústavy, pozri čl. 130 ods. 1 písm. i) ústavy].

Pokiaľ sťažovateľ považoval za „vadu umocňujúcu znak arbitrárnosti“ rozhodnutia krajského súdu z 23. októbra 2014 skutočnosť, že predseda senátu krajského súdu

vlastnoručne nepodpísal jemu doručené napadnuté rozhodnutie, ale podpísala ho „pracovníčka súdu“, je potrebné dať sťažovateľovi do pozornosti vyhlášku Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 543/2005 Z. z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresne súdy, krajské súdy, Špeciálny súd a vojenské súdy v znení neskorších predpisov (ďalej len „Spravovací poriadok“).

Podľa § 58 ods. 1 druhej vety Spravovacieho poriadku sa prvý výtlačok rozsudku považuje za prvopis rozsudku, ostatné výtlačky sa považujú za rovnopisy rozsudku. Prvý výtlačok rozsudku sa označí na prvej strane slovom „prvopis“; na tento účel možno použiť aj pečiatku s týmto označením.

Podľa § 58 ods. 3 Spravovacieho poriadku rovnopisy rozsudku sa vyhotovujú v takom počte, aby mohli byť doručené všetkým osobám, ktorým sa podľa predpisov o konaní pred súdom doručujú. Ďalej sa vyhotoví aj potrebný počet rovnopisov na účely konania o opravných prostriedkoch a ak tak ustanovuje táto vyhláška, vyhotoví sa potrebný počet rovnopisov aj na účely úschovy súdneho spisu.

Podľa § 60 Spravovacieho poriadku pri písomnom vyhotovení iných rozhodnutí súdu sa ustanovenia § 58 a 59 použijú primerane.

Podľa § 61 ods. 1 Spravovacieho poriadku ak predpisy o konaní pred súdmi neustanovujú inak, prvopis rozhodnutia súdu vlastnoručne podpisuje predseda senátu, samosudca alebo súdny úradník, ktorý rozhodnutie vydal...

Podľa § 61 ods. 2 Spravovacieho poriadku v rovnopise rozhodnutia súdu sa na konci po pravej strane pripojí meno, priezvisko a funkcia toho, kto podľa odseku 1 podpísal prvopis, spravidla vyznačený použitím výpočtovej techniky; ak má akademický titul alebo vedeckú hodnosť, pripojí sa aj toto označenie. Na konci po ľavej strane sa pripojí doložka „Za správnosť vyhotovenia:“ spolu s menom a priezviskom asistenta spravidla vyznačená

použitím výpočtovej techniky. Doložku podpíše vlastnoručne asistent, ktorý rovnopis vyhotovil.

Podľa § 61 ods. 3 Spravovacieho poriadku ak o to účastník konania na účely vyššieho overenia požiada, sudca alebo súdny úradník, ktorý podpísal prvopis rozhodnutia vo veci samej podľa odseku 1, mu bez zbytočného odkladu vlastnoručne podpíše predložený rovnopis tohto rozhodnutia. Ak sudca alebo súdny úradník na súde nie je, podpíše predložený rovnopis zastupujúci sudca alebo zastupujúci súdny úradník určený rozvrhom práce a ak predložený rovnopis nemôže podpísať ani zastupujúci sudca alebo zastupujúci súdny úradník, podpíše ho predseda súdu; odsek 1 posledná veta platí rovnako.

Ako z citovaných ustanovení Spravovacieho poriadku vyplýva, sťažovateľovo tvrdenie o „vade“ umocňujúcej znak arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu v súvislosti so zdanlivou absenciou jeho signácie predsedom senátu nie je absolútne namieste.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 17 ods. 1, 2, 3 a 5 ústavy a čl. 8 ods. 1 listiny a práv zaručených v čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 a 4 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu sp. zn. 5 Tpo 36/2014 z 23. októbra 2014 odmietol z časti dôvodu zjavnej neopodstatnenosti a z časti z dôvodu nedostatku svojej právomoci podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pretože sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa jeho ďalšími požiadavkami, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. septembra 2015